

Sygn. akt II AKa 228/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek

Sędziowie: SA – Maria Mrozik- Szttykiel

SA – Rafał Kaniok (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 r.

sprawy

D. K. (1)

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

A. K. (1)

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

R. M. (1)

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 7 marca 2013 r. sygn. akt XII K 75/12

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonych D. K. (1), A. K. (1) i R. M. (1) ten sposób, że:

1) uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego A. K. (1) w pkt 15 wyroku,

2) w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 5 wyroku wobec oskarżonego A. K. (1), eliminuje z opisu czynu określonego w pkt II aktu oskarżenia fragmenty „powodując w ten sposób u S. G. ranę głowy okolicy ciemieniowej, otarcie skóry okolicy skroniowej i potylicznej lewej, skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni, oraz powodując w ten sposób u Z. G. stłuczenie obu kolan i biodra lewego, skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni”, a także z opisu czynu określonego w pkt III aktu oskarżenia fragmenty „powodując w ten

sposób u ww. powierzchowny uraz głowy z raną tłuczoną prawej małżowiny usznej, skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni”,

3) z podstawy prawnej skazania oskarżonych D. K. (1), A. K. (1) i R. M. (1) w pkt 1, 2, 5 i 8 wyroku eliminuje przepis art. 91 § 1 k.k., zaś podstawę prawną wymiaru kary uzupełnia wobec A. K. (1) i R. M. (1) w pkt 5 i 8 wyroku o przepis art. 91 § 1 k.k.,

4) karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego A. K. (1) w pkt 5 wyroku obniża do 13 (trzynastu) lat,

5) uchyla orzeczenie o zasądzeniu na rzecz adw. M. J. wynagrodzenia z tytułu zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu;

6) zasądza na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. S. (1), od oskarżonych D. K. (1), T. S. (1) i A. K. (1) kwoty po 640 (sześćset czterdzieści) złotych od każdego z nich tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków wynikających z ustanowienia w sprawie pełnomocnika;

II. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

III. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86§1 kk orzeczone wobec oskarżonego A. K. (1) kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu A. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 6 września 2011 r. do 13 września 2011 r. ;

V. zwalnia oskarżonych D. K. (1), A. K. (1) i R. M. (1) od zapłaty kosztów sądowych w sprawie, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. G. i adw. D. G. Kancelarie Adwokackie w W. kwoty po 738 zł obejmujące 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

D. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 21 lutego 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1), A. K. (1) i nieustaloną osobą, dokonał rozboju na osobach A. P. i A. R. w ten sposób, że posługując się bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, grozili A. P. i A. R. jej użyciem, szarpiąc przewrócili je na podłogę, skrępowali je plastikowymi opaskami, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii o łącznej wartości 175.503,79 złotych oraz pieniędzy w kwocie 310 złotych na szkodę B. i S. S. (2), a także telefonu komórkowego marki N. o nieustalonej wartości na szkodę A. R. oraz telefonu komórkowego bez nazwy o nieustalonej wartości na szkodę A. P., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

II. w dniu 19 marca 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w P., działając wspólnie i w porozumieniu z R. M. (1), T. S. (1) i A. K. (1), dokonał rozboju na osobach S. G. i Z. G. w ten sposób, że posługując się bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, uderzyli S. G. pistoletem w głowę, grozili pozbawieniem życia Z. G., powalili na ziemię Z. G. i S. G., skrępowali ich taśmą izolacyjną, powodując w ten sposób u S. G. ranę głowy okolicy ciemieniowej, otarcie skóry okolicy skroniowej i potylicznej lewej, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni oraz powodując w ten sposób u Z. G. stłuczenie obu kolan i biodra lewego, skutkujący naruszeniem czynności

narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii, zegarka marki C., czterech kluczy, broni sportowej R.- (...) kaliber (...) wraz z siedmioma sztukami amunicji, laptopa marki A. o łącznej wartości 94.600 złotych na szkodę wyżej wymienionych pokrzywdzonych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

III. w dniu 15 kwietnia 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1), A. K. (1) i R. M. (1), dokonał rozboju na osobach J. C. (1) i K. M. w ten sposób, że użyli przemocy wobec J. C. (1), uderzając go pięściami i kopiąc nogami po całym ciele, próbowali również skrepować ręce J. C. (1) taśmą samoprzylepną, powodując w ten sposób u w/w powierzchny uraz głowy z raną tłuczoną prawej małżowiny usznej, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni, a także grozili natychmiastowym użyciem przemocy J. C. (1) i K. M., posługując się przy tym bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wyrobów jubilerskich ze złota o łącznej wartości około 100.000 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu

5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

IV. w dniu 21 lipca 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1), A. K. (1) i R. M. (1), dokonał rozboju na osobach M. S. i K. S. w ten sposób, że posługując się bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, skrepowali plastikowymi opaskami M. S. i K. S., a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii, pieniędzy, telefonu komórkowego marki N. (...), rejestratora obrazu oraz wzorników obrączek ślubnych o łącznej wartości 161.188,95 złotych na szkodę A. S. (1), a także telefonu komórkowego marki N. (...) i klucza do pojazdu marki T. (...) o łącznej wartości 1.350 złotych na szkodę K. S. oraz telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 1.000 złotych na szkodę M. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po

odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

T. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 21 lutego 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), A. K. (1) i nieustaloną osobą, dokonał rozboju na osobach A. P. i A. R. w ten sposób, że posługując się bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, grozili A. P. i A. R. jej użyciem, szarpiąc przewrócili je na podłogę, skrepowali je plastikowymi opaskami, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii o łącznej wartości 175.503,79 złotych oraz pieniędzy w kwocie 310 złotych na szkodę B. i S. S. (2), a także telefonu komórkowego marki N. o nieustalonej wartości na szkodę A. R. oraz telefonu komórkowego bez nazwy o nieustalonej wartości na szkodę A. P.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

II. w dniu 19 marca 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), A. K. (1) i R. M. (1), dokonał rozboju na osobach S. G. i Z. G. w ten sposób, że posługując się bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, uderzyli S. G. pistoletem w głowę, grozili pozbawieniem życia Z. G., powalili na ziemię Z. G. i S. G., skrepowali ich taśmą izolacyjną, powodując w ten sposób u S. G. ranę głowy okolicy ciemieniowej, otarcie skóry okolicy skroniowej i potylicznej lewej, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni oraz powodując w ten sposób u Z. G. stłuczenie obu kolan i biodra lewego, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii, zegarka marki C., czterech kluczy, broni sportowej (...) (...) kaliber (...) wraz z siedmioma sztukami amunicji, laptopa marki A. o łącznej wartości 94.600 złotych na szkodę wyżej wymienionych pokrzywdzonych,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

III. w dniu 15 kwietnia 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), A. K. (1) i R. M. (1), dokonał rozboju na osobach J. C. (1) i K. M. w ten sposób, że użyli przemocy wobec J. C. (1), uderzając go pięściami i kopiąc nogami po całym ciele, próbowali również skrepować ręce J. C. (1) taśmą samoprzylepną, powodując w ten sposób u w/w powierzchowny uraz głowy z raną tłuczoną prawej małżowiny usznej, skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni, a także grozili natychmiastowym użyciem przemocy J. C. (1) i K. M., posługując się przy tym bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wyrobów jubilerskich ze złota o łącznej wartości około 100.000 złotych,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

IV. w dniu 21 lipca 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), A. K. (1) i R. M. (1), dokonał rozboju na osobach M. S. i K. S. w ten sposób, że posługując się bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, skrepowali plastikowymi opaskami M. S. i K. S., a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii, pieniędzy, telefonu komórkowego marki N. (...), rejestratora obrazu oraz wzorników obrączek ślubnych o łącznej wartości 161.188,95 złotych na szkodę A. S. (1), a także telefonu komórkowego marki N. (...) i klucza do pojazdu marki T. (...) o łącznej wartości 1.350 złotych na szkodę K. S. oraz telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 1.000 złotych na szkodę M. S.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

V. w okresie od 19 marca 2011 r. do 21 czerwca 2011 r. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu (...) (...) kaliber (...) nr serii (...) wraz z siedmioma sztukami amunicji,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

VI. w okresie od daty bliżej nieustalonej, lecz nie później niż od dnia 21 lutego 2011 r. do dnia 15 kwietnia 2011 r., wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu gazowego R.(...) o numerze (...) oraz amunicję w postaci 4 naboji pistoletowych o kalibrze (...) z pociskami pełno-płaszczowymi o rdzeniu ołowianym,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

A. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 21 lutego 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), T. S. (1) i nieustaloną osobą, dokonał rozboju na osobach A. P. i A. R. w ten sposób, że posługując się bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, grozili A. P. i A. R. jej użyciem, szarpiąc przewrócili je na podłogę, skrepowali je plastikowymi opaskami, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii o łącznej wartości 175.503,79 zł oraz pieniędzy w kwocie 310 zł na szkodę B. i S. S. (2), a także telefonu komórkowego marki N. o nieustalonej wartości na szkodę A. R. oraz telefonu komórkowego bez nazwy o nieustalonej wartości na szkodę A. P., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 19 marca 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), T. S. (1) i R. M. (1), dokonał rozboju na osobach S. G. i Z. G. w ten sposób, że posługując się bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, uderzyli S. G. pistoletem w głowę, grozili pozbawieniem życia Z. G., powalili na ziemię Z. G. i S. G., skrepowali ich taśmą izolacyjną, powodując w ten sposób u S. G. ranę głowy okolicy ciemieniowej, otarcie skóry okolicy skroniowej i potylicznej lewej, skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż

7 dni oraz powodując w ten sposób u Z. G. stłuczenie obu kolan i biodra lewego, skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii, zegarka marki C., czterech kluczy, broni sportowej (...) (...) kaliber (...) wraz z siedmioma sztukami amunicji, laptopa marki A. o łącznej wartości 94.600 zł na szkodę wyżej wymienionych pokrzywdzonych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 15 kwietnia 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), T. S. (1) i R. M. (1), dokonał rozboju na osobach J. C. (1) i K. M. w ten sposób, że użył przemocy wobec J. C. (1), uderzając go pięściami i kopiąc nogami po całym ciele, próbowali również skrępować ręce J. C. (1) taśmą samoprzylepną, powodując w ten sposób u w/w powierzchowny uraz głowy z raną tłuczoną prawej małżowiny usznej, skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni, a także grozili natychmiastowym użyciem przemocy J. C. (1) i K. M., posługując się przy tym bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wyrobów jubilerskich ze złota o łącznej wartości około 100.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 21 lipca 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), T. S. (1) i R. M. (1), dokonał rozboju na osobach M. S. i K. S. w ten sposób, że posługując się bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, skrępowali plastikowymi opaskami M. S. i K. S., a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii, pieniędzy, telefonu komórkowego marki N. (...), rejestratora obrazu oraz wzorników obrączek ślubnych o łącznej wartości 161.188,95 zł na szkodę A. S. (1), a także telefonu komórkowego marki N. (...) i klucza do pojazdu marki T. (...) o łącznej wartości 1.350 zł na szkodę K. S. oraz telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 1.000 zł na szkodę M. S. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

V. w okresie od daty bliżej nieustalonej, lecz nie później niż od dnia 21 lutego 2011 r. do dnia 15 kwietnia 2011 r., wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1), posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu gazowego(...)o numerze (...) oraz amunicję w postaci 4 naboji pistoletowych o kalibrze (...) z pociskami pełno-płaszczowymi o rdzeniu ołowianym,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

R. M. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 19 marca 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), T. S. (1) i A. K. (1), dokonał rozboju na osobach S. G. i Z. G. w ten sposób, że posługując się bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, uderzyli S. G. pistoletem w głowę, grozili pozbawieniem życia Z. G., powalili na ziemię Z. G. i S. G., skrępowali ich taśmą izolacyjną, powodując w ten sposób u S.

G. ranę głowy okolicy ciemieniowej, otarcie skóry okolicy skroniowej i potylicznej lewej, skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni oraz powodując w ten sposób u Z. G. stłuczenie obu kolan i biodra lewego, skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii, zegarka marki C., czterech kluczy, broni sportowej (...) (...) kaliber (...) wraz z siedmioma sztukami amunicji, laptopa marki A. o łącznej wartości 94.600 zł na szkodę wyżej wymienionych pokrzywdzonych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

II. w dniu 15 kwietnia 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1), A. K. (1) i D. K. (1), dokonał rozboju na osobach J. C. (1) i K. M. w ten sposób, że użyli przemocy wobec J. C. (1), uderzając go pięściami i kopiąc nogami po całym ciele, próbowali również skrepować ręce J. C. (1) taśmą samoprzylepną, powodując w ten sposób u w/w powierzchowny uraz głowy z raną tłuczoną prawej małżowiny usznej, skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni, a także grozili natychmiastowym użyciem przemocy J. C. (1) i K. M., posługując się przy tym bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wyrobów jubilerskich ze złota o łącznej wartości około 100.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 21 lipca 2011 r. w sklepie jubilerskim przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1), A. K. (1) i D. K. (1), dokonał rozboju na osobach M. S. i K. S. w ten sposób, że posługując się bronią palną w postaci pistoletu z tłumikiem, skrepowali plastikowymi opaskami M. S. i K. S., a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii, pieniędzy, telefonu komórkowego marki N. (...), rejestratora obrazu oraz wzorników obrączek ślubnych o łącznej wartości 161.188,95 zł na szkodę A. S. (1), a także telefonu komórkowego marki N. (...) i klucza do pojazdu marki T. (...) o łącznej wartości 1.350 zł na szkodę K. S. oraz telefony komórkowego marki S. (...) o wartości 1.000 zł na szkodę M. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie:

1. oskarżonego D. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów wyżej opisanych w pkt I i IV aktu oskarżenia z tą zmianą, że w pkt I oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia złotą biżuterię o łącznej wartości co najmniej 175.503,79 zł na szkodę B. i S. S. (4), a w pkt IV zabrał w celu przywłaszczenia złotą biżuterię, pieniądze, telefon komórkowy marki N. (...), rejestrator obrazu, wzorniki obrączek ślubnych o łącznej wartości co najmniej 161.188,95 zł na szkodę A. S. (1), tj. przestępstw z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. dwukrotnie i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. dwukrotnie w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go na podstawie art. 280 § 2 k.k. przy zbiegu podstawy z art. 60 k.k. i art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 /pięciu/ lat pozbawienia wolności;

2. oskarżonego D. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów wyżej opisanych w pkt II i III aktu oskarżenia z tą zmianą, że w pkt II oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia złotą biżuterię, zegarek marki C., cztery klucze, broń sportową (...) B. kaliber (...) wraz z siedmioma sztukami amunicji, laptop marki A. o łącznej wartości co najmniej 94.600 zł na szkodę S. i Z. G., a w pkt III zabrał w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie ze złota o łącznej wartości co najmniej 100.000 zł na szkodę J. C. (1) oraz w pkt II wyeliminował fragment „powodując w ten sposób u S. G. ranę głowy okolicy ciemieniowej, otarcie skóry okolicy skroniowej i potylicznej lewej, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni”, tj. przestępstw z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. dwukrotnie i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. dwukrotnie w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zbiegu podstawy z art. 60 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 /sześciu/ lat pozbawienia wolności;

3. oskarżonego T. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynów wyżej opisanych w pkt I, II, 111 i IV aktu oskarżenia z tą zmianą, że w pkt I oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia złotą biżuterię o łącznej wartości co najmniej 175.503,79 zł na szkodę B. i S. S. (4), w pkt II zabrał w celu przywłaszczenia złotą biżuterię, zegarek marki C., cztery klucze, broń sportową (...) (...) kaliber (...) wraz z siedmioma sztukami amunicji, laptop marki A. o łącznej wartości co najmniej

94.600 zł na szkodę S. i Z. G., w pkt III zabrał w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie ze złota o łącznej wartości co najmniej 100.000 zł na szkodę J. C. (1), a w pkt IV zabrał w celu przywłaszczenia złotą biżuterię, pieniądze, telefon komórkowy marki N. (...), rejestrator obrazu, wzorniki obrączek ślubnych o łącznej wartości co najmniej 161.188,95 zł na szkodę A. S. (1), tj. przestępstw z art. 280 § 2 k.k. czterokrotnie i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. czterokrotnie w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. przy zbiegu podstawy z art. 60 § 34.k. i art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 /sześciu/ lat pozbawienia wolności;

4. oskarżonego T. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynów wyżej opisanych w pkt V i VI aktu oskarżenia, tj. przestępstw z art. 263 § 2 k.k. dwukrotnie i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. dwukrotnie w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 263 § 2 k.k. przy zbiegu podstawy z art. 60 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 /trzech/ lat pozbawienia wolności;

5. oskarżonego A. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów wyżej opisanych w pkt I, II, III i IV aktu oskarżenia z tą zmianą, że w pkt I oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia złotą biżuterię o łącznej wartości co najmniej 175.503,79 zł na szkodę B. i S. S. (4), w pkt II zabrał w celu przywłaszczenia złotą biżuterię, zegarek marki C., cztery klucze, broń sportową (...) (...) kaliber (...) wraz z siedmioma sztukami amunicji, laptop marki A. o łącznej wartości co najmniej 94.600 zł na szkodę S. i Z. G., w pkt III zabrał w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie ze złota o łącznej wartości co najmniej 100.000 zł na szkodę J. C. (1), a w pkt IV zabrał w celu przywłaszczenia złotą biżuterię, pieniądze, telefon komórkowy marki N. (...), rejestrator obrazu, wzorniki obrączek ślubnych o łącznej wartości co najmniej 161.188,95 zł na szkodę A. S. (1), tj. przestępstw z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. czterokrotnie i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. czterokrotnie w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 14 /czternastu/ lat pozbawiania wolności;

6. oskarżonego A. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu wyżej opisanych w pkt 5 aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie w/w przepisu skazał go, a na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności;

7. oskarżonego R. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w pkt I aktu oskarżenia, z tą zmianą, że w pkt I oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia złotą biżuterię, zegarek marki C., cztery klucze, broń sportową broń sportową (...) (...) kaliber (...) wraz z siedmioma sztukami amunicji, laptop marki A. o łącznej wartości co najmniej 94.600 zł na szkodę S. i Z. G. oraz wyeliminował fragment „powodując u Z. G. stłuczenie obu kolan i biodra lewego, skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni”, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie w/w przepisów skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 /ośmiu/ lat pozbawienia wolności;

8. oskarżonego R. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynów wyżej opisanych w pkt II i III aktu oskarżenia z tą zmianą, że w pkt II oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie ze złota o łącznej wartości co najmniej 100.000 zł na szkodę J. C. (1) oraz wyeliminował fragment „powodując w ten sposób u w/w (J. C. (1)) powierzchowny uraz głowy z raną tłuczoną prawej małżowiny usznej, skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na okres krótszy niż 7 dni”, a w pkt III zabrał w celu przywłaszczenia złotą biżuterię, pieniądze, telefon komórkowy marki N. (...), rejestrator obrazu, wzorniki obrączek ślubnych o łącznej wartości co najmniej 161.188,95 zł na szkodę A. S. (1), tj. przestępstw z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. dwukrotnie i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. dwukrotnie w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 /dziesięciu/ lat pozbawiania wolności;

9. na podstawie art. 46 § 1 k.k., oskarżonych D. K. (1), T. S. (1), A. K. (1), za czyn zarzucany każdemu z nich w pkt I aktu oskarżenia, zobowiązał do naprawienia szkody poprzez zapłacenie solidarnie kwoty 175.503,79 /sto siedemdziesiąt pięć tysięcy pięćset trzy zł i siedemdziesiąt dziewięć gr/ zł na rzecz pokrzywdzonej B. S. (1);

10. na podstawie art. 46 § 2 k.k., od oskarżonych D. K. (1), T. S. (1), A. K. (1), za czyn zarzucany każdemu z nich w pkt II aktu oskarżenia, a do oskarżonego R. M. (1) za czyn zarzucany w pkt I aktu oskarżenia, orzekł nawiązki od każdego z nich w kwocie po 20.000 /dwadzieścia tysięcy/ zł na rzecz pokrzywdzonego S. G.;

11. podstawie art. 46 § 2 k.k., od oskarżonych D. K. (1), T. S. (1), A. K. (1), na za czyn opisany każdemu z nich w pkt III aktu oskarżenia, a wobec oskarżonego R. M. (1) za czyn opisany w pkt II aktu oskarżenia, orzekł od każdego z nich nawiązkę w kwocie po 20.000 /dwadzieścia tysięcy/ zł na rzecz pokrzywdzonego J. C. (1);

12. na podstawie art. 46 § 2 k.k., od oskarżonych D. K. (1), T. S. (1), A. K. (1), za czyn opisany każdemu z nich w pkt IV aktu oskarżenia, a wobec oskarżonego R. M. (1) za czyn opisany w pkt III aktu oskarżenia, orzekł od każdego z nich nawiązkę w kwocie po 20.000 /dwadzieścia tysięcy/ zł na rzecz pokrzywdzonego A. S. (1);

13. na podstawie art. 91 § 2 k.k. oskarżonemu D. K. (1) wymierzył karę łączną 7 /siedmiu/ lat pozbawienia wolności;

14. na podstawie art. 91 § 2 k.k. oskarżonemu T. S. (1) wymierzył karę łączną 7 /siedmiu/ lat pozbawienia wolności;

15. na podstawie art. 91 § 2 k.k. oskarżonemu A. K. (1) wymierzył karę łączną 14 /czternastu/ lat pozbawienia wolności;

16. na podstawie art. 91 § 2 k.k. oskarżonemu R. M. (1) wymierzył karę łączną 12 /dwunastu/ lat pozbawienia wolności;

17. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonemu D. K. (1) od dnia 28 sierpnia 2011 r., a oskarżonym T. S. (1), A. K. (1), R. M. (1) od dnia 6 września 2011 r., wszystkim czterem do dnia 7 marca 2013r.;

18. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

19. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. G. obrońcy oskarżonego D. K. (1), adw. D. F. obrońcy oskarżonego R. M. (1) oraz adw. M. J. pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego B. S. (1) kwoty po 1920 /jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia/ zł plus VAT, dla każdego z wymienionych, tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów świadczonej pomocy prawnej z urzędu.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych A. K. (1), R. M. (1) i D. K. (1).

Obrońca A. K. (1) zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w postaci uznania iż oskarżony popełnił przestępstwa zarzucane mu w pkt. I, II, IV i V aktu oskarżenia.

Skarżonemu wyrokowi zarzucił również obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść skarżonego wyroku, tj. :

- art. k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k., 424 § 1 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych na fragmentach materiału dowodowego jedynie niekorzystnych dla oskarżonego - niespójnych i sprzecznych wyjaśnieniach współoskarżonych T. S. (1) i D. K. (1) bez przeprowadzenia wszechstronnej i wnikliwej oceny dowodów z zeznań wszystkich świadków, w szczególności logicznych i wiarygodnych zeznań świadka M. B. (2), oraz wyjaśnień oskarżonego A. K. (1) oraz dowodów złożonych do akt sprawy: biletu na mecz piłkarski z dnia 19 marca 2011 r., wydruków internetowych dot. odbycia się meczu piłkarskiego dnia 19 marca 2011 r., w G. oraz imprezy - pokazu w G. dnia 20 lipca 2011 r., a także brak należytego uzasadnienia stanowiska w tym zakresie; nieuzasadnione pominięcie istotnych faktów i dowodów zgromadzonych w sprawie mających znaczenie dla rozstrzygnięcia w szczególności dowodu złożonego do akt sprawy w postaci numerowanego, płatnego biletu na mecz ligowy piłki nożnej z dnia 19 marca 2011r; dokonanie dowolnej (bez przeprowadzenia wszystkich niezbędnych dla ustalenia prawdy materialnej dowodów) oceny w zakresie zasądzenia przez Sąd kwoty naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej B. S. (1) a to w wysokości brutto zamiast ewentualnie netto oraz wysokości kwot nawiązek na rzecz pozostałych pokrzywdzonych, oraz dokonania dowolnej zmiany w

zakresie opisu czynów których popełnienie przypisano oskarżonemu a dotyczącym określenia wysokości poniesionej przez pokrzywdzonych szkody;

- art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez poczynienie ustaleń faktycznych dotyczących czynów przypisywanych oskarżonemu w sposób sprzeczny z treścią dowodów uznanych przez Sąd za wiarygodne;

- art. 5 § 2 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie nasuwających się w sprawie wątpliwości co winy oskarżonego A. K. (1) co do czynów opisanych w pkt. I, II, IV, V aktu oskarżenia wyłącznie na niekorzyść oskarżonego;

- art. 7 k.p.k., a polegające na tym, że Sąd orzekający wydając zaskarżony wyrok ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dowolnie, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego;

- art. 442 § 3 k.p.k. przez zaniechanie przeprowadzenia wnikliwej oceny dowodów pomimo stosownego obowiązku w tym zakresie; oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów;

- art. 170 § 1 pkt 1 i 5 k.p.k. w zw. z art. 46 § 1 i 2 k.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy Oskarżonego o zobowiązanie pokrzywdzonych: J. C. (1), A. S. (1) oraz B. S. (2) do przedłożenia Sądowi deklaracji złożonej do US bezpośrednio przed datą zdarzenia opisanego aktem oskarżenia - na podstawie m. in. treści ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r., - Ordynacja podatkowa (tj. Dz. U. z 2005 r. nr 8, poz. 60 z późn. zm.)

- dot. wyceny materiałów i towarów handlowych objętych spisem z natury według cen zakupu lub nabycia na podstawie uprzednio sporządzonego spisu z natury towarów handlowych, sporządzonego przez Pokrzywdzonych bezpośrednio przed datą zdarzenia objętego sprawą niniejszą, co miało istotny wpływ na treść wyroku Sądu Okręgowego;

- art. 170 § 1 pkt 1 i 5 k.p.k. w zw. z art. 46 § 1 i 2 k.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania pokrzywdzonych: J. C. (1) i A. S. (1) w zakresie wysokości złożonych przez ww. osoby wniosków o naprawienie szkody, co w konsekwencji doprowadziło do dowolnego ustalenia wysokości kwot zasądzonych w trybie art. 46 § 1 i 2 k.k., mimo, iż sądowe ustalenie ich wysokości było możliwe;

- art. 333 § 2 k.p.k. w zw. z art. 182 k.p.k. poprzez brak wezwania na termin rozprawy i przesłuchania osób wskazanych w trybie art. art. 333 § 2 k.p.k. treścią aktu oskarżenia, a których to dotyczyła treść art. 182 k.p.k.,

Skarżonemu wyrokowi zarzucił działając z ostrożności na korzyść oskarżonego również obrazę przepisów prawa materialnego mającą wpływ na treść skarżonego wyroku, tj.:

- art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. poprzez niezasadne przyjęcie do zachowania oskarżonego A. K. (1) w odniesieniu do czynu określonego w pkt. III aktu oskarżenia konstrukcji współsprawstwa, w sytuacji gdy prawidłowa analiza utrwalonego materiału dowodowego wskazuje, iż prawidłowa winna być ewentualnie zastosowana do zachowania oskarżonego konstrukcja pomocnictwa z art. 18 § 3 k.k., bowiem zachowanie oskarżonego stanowiło wszak nieistotny wkład w popełnienie w dniu 15 kwietnia 2011 r. czynu; gdyby przecież oskarżony w odpowiednim czasie odstąpił od działania, to czyn zabroniony i tak zostałby dokonany albo też byłby dokonany w podobny sposób, co miało zasadnicze znaczenie dla oceny prawnej zachowania oskarżonego i kolejno wymiaru wymierzonej kary; względnie poprzez niezasadne przyjęcie do zachowania oskarżonego A. K. (1) w odniesieniu do czynu określonego w pkt. III aktu oskarżenia konstrukcji współsprawstwa art. 280 § 2 k.k. zamiast - mając na względzie treść wyjaśnień oskarżonego - ew. treści art. 27§ § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k.;

a w związku z powyższymi zarzutami zarzucił :

- błąd u ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na tym, że Sąd dał wiarę wybiórczo wybranym (i to nawet nie pierwszym w kolejności chronologicznej) sprzecznym wzajemnie wyjaśnieniom współoskarżonych D. K. (1) i T. S. (1) a odmówił wiary: tak wyjaśnieniom oskarżonego A. K. (1), oskarżonego R. M. (1) jak i złożonym na terminach rozpraw w przedmiotowej sprawie logicznym i wiarygodnym

zeznaniom świadka M. B. (2) (którego zeznania zostały częściowo potwierdzone dowodem z dokumentu prywatnego i urzędowego) i dowodowi z dokumentu złożonego do akt sprawy w postaci numerowanego, płatnego biletu na mecz ligowy piłki nożnej z dnia 19 marca 2011 r., oraz dowodowi w postaci wydruków internetowych dot. odbycia meczu piłkarskiego dnia 19 marca 2011r., w G.

oraz imprezy - pokazu w G. dnia 20 lipca 2011 r, jak i zeznaniom pokrzywdzonych, którzy nie rozpoznali w osobie oskarżonego K. sprawcy czynów, oraz wynikom badań DNA nie potwierdzającym obecności tego oskarżonego na miejscu zdarzeń opisanych w pkt. I, II, IV aktu oskarżenia, i informacji z Cmentarza B., podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że wyjaśnienia współoskarżonych D. K. (1) i T. S. (1) z postępowania przygotowawczego zawierają rozbieżności i nie są logiczne, co w konsekwencji obiera im przymiot wiarygodności, nadto, zeznania świadka B. zostały uwiarygodnione treści dowodów z dokumentów: informacji nadesłanej z Zarządu Cmentarza B. oraz dowodu ze złożonego do akt sprawy i załączonego w poczet materiału dowodowego a pominiętego bezzasadnie i bez uzasadniania przez Sąd dowodu w postaci numerowanego, płatnego biletu na mecz ligowy piłki nożnej z dnia 19 marca 2011 r., rozegranego w G., oraz

treścią wyjaśnień osk. K. i M.;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegający w szczególności na przyjęciu, iż Oskarżony popełnił przestępstwa zarzucane mu w pkt. I, II, IV, V aktu oskarżenia, nadto, niezasadne przyjęcie iż nieznanemu osk. K. mężczyzna towarzyszył właśnie osk. K. przed zdarzeniem opisanym w pkt. I aktu oskarżenia, co miało w konsekwencji wpływ na wymiar orzeczonej kary;

- błąd w ustaleniu przez Sąd sprawstwa kierowniczego osk. A. K. (1) w ww. czynach zabronionych, oraz tego oskarżonego na temat nieujawnionych jeszcze osób biorących udział w ww. czynach, jak również zmuszenia świadka B. do składania fałszywych zeznań, co miało znaczący wpływ w szczególności na wymiar kary orzeczonej

treścią zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego A. K. (1).

Dalej, skarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej kary, przejawiającej się w szczególności w wymierzeniu Oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności 14 lat pozbawienia wolności.

W konkluzji skarżący na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 k.p.k. wnosił o zmianę ww. wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego Mu czynu wskazanego w pkt. I, II, IV, V aktu oskarżenia, nadto, w zakresie czynu z pkt. III aktu oskarżenia wnosił o zmianę kwalifikacji prawnej czynu tamże wskazanego i zastosowanie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk względnie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k., alternatywnie: o zmianę jego sentencji przez dokonanie złagodzenia wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem szczególnie poprzez nadzwyczajne obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności; alternatywnie, wnosząc o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Dodatkowo na wypadek ustalenia istnienia bezwzględnych podstaw apelacyjnych (art. 439 k.p.k.) wnosił o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Obrońca R. M. (1) zarzucił wyrokowi:

1. w oparciu o art. 438 pkt. 3 k.p.k. - mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, przejawiający się w uznaniu, że oskarżony R. M. (1) brał udział w zdarzeniach opisanych w zarzutach z punktów I i III aktu oskarżenia, podczas gdy brak jest jednoznacznych dowodów wskazujących na jego udział w powyższych napadach,

2. w oparciu o art. 438 pkt. 2 k.p.k. - mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. przejawiającą się:

a) w dowolnej ocenie dowodów z wyjaśnień D. K. (1) i T. S. (1) i w rezultacie całkowitym daniu im wiary bez uwzględnienia osobistych korzyści, jakie ci oskarżeni uzyskali pomawiając R. M. (1),

b) w nieuzasadnionym nie daniu wiary spójnym wyjaśnieniom R. M. (1) i A. K. (1), oraz wiarygodnym zeznaniom świadka M. B. (2)

3. w oparciu o art. 438 pkt. 2 k.p.k. - mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości w zakresie śladów DNA na niekorzyść oskarżonego R. M. (1).

Ewentualnie, w przypadku nieuznania zasadności powyższych zarzutów, w oparciu o art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił rażąco niewspółmierność kary zastosowanej względem oskarżonego, poprzez wymierzenie mu kar jednostkowych w górnych granicach sankcji, tj. 8 i 10 lat pozbawienia wolności, podczas gdy uwzględniając okoliczności sprawy i okoliczności dotyczące R. M. (1), w tym skruchę jaką wyraził na rozprawie względem pokrzywdzonego J. C. (1) zasadne byłoby zastosowanie kar niższych i karę łączną poniżej 10 lat pozbawienia wolności .

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej R. M. (1) oraz uniewinnienie oskarżonego od zarzutów określonych w punktach I i III aktu oskarżenia, jak również orzeczenie kary w dolnej granicy sankcji w zakresie zarzutu z punktu II aktu oskarżenia.

W konkluzji wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej R. M. (1) i orzeczenie kar jednostkowych w dolnych granicach sankcji oraz kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze poniżej 10 lat.

Obrońca D. K. (1) zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 91 § 1 Kodeksu karnego (k.k.), poprzez uznanie, iż przepis ten stanowi podstawę do nadzwyczajnego obostrzenia kary, podczas gdy stanowi on podstawę określenia nowej górnej granicy (zwykłego) wymiaru kary za przestępstwa tworzące ciąg,

2. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 57 § 2 k.k., poprzez uznanie, iż w wypadku zbiegu obligatoryjnej podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary (tu: art. 60 § 3 k.k.) z fakultatywną podstawą nadzwyczajnego obostrzenia represji karnej (zdaniem Sądu Okręgowego: art. 91 § 1 k.k.) dopuszczalne jest wymierzenie kary w granicach „zwykłego” ustawowego zagrożenia na podstawie art. 57 § 2 k.k., podczas gdy konieczny był wybór obligatoryjnej podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary i zastosowanie wobec oskarżonego D. K. (1) przepisu art. 60 § 3 k.k.,

3. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 60 § 3 k.k., w konsekwencji naruszenia art. 57 § 2 k.k., o którym mowa w pkt. 2 powyżej, poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu D. K. (1) kary w granicach ustawowego zagrożenia, pomimo uprzedniego przyjęcia, że wobec tego oskarżonego zachodzą przesłanki warunkujące obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60 § 3 k.k.,

4. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k., w zw. z naruszeniem przepisu prawa procesowego, tj. art. 49a k.p.k., poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody od oskarżonego D. K. (1) na rzecz B. S. (1), pomimo braku stosownego wniosku pokrzywdzonej, złożonego do zakończenia pierwszego przesłuchania pokrzywdzonej na rozprawie głównej,

5. rażąco surowość orzeczonych w pkt. 1 i 2 jednostkowych kar pozbawienia wolności, jak i kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej w pkt. 13 wyroku, w konsekwencji niezastosowania w sprawie obligatoryjnej podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary, pomimo istnienia ku temu zarówno podstawy materialnoprawnej (o czym mowa w zarzucie 2 i 3 niniejszej apelacji), jak i przesłanek wynikających z dyrektyw wymiaru kary, o których mowa w art. 53 k.k., zaś w szczególności sposobu zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa polegającego na ujawnieniu wszelkich informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnianiu przestępstw oraz istotnych okoliczności ich popełnienia, co nakazywało wymierzone oskarżonemu kary nadzwyczajnie złagodzić, a także rażąco

surowość orzeczonych środków karnych w postaci nawiązek (pkt. 10-12 wyroku), a także niesłuszne zastosowanie środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody (pkt 9 wyroku).

W konkluzji skarżący wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez znaczne złagodzenie wymierzonych oskarżonemu D. K. (1) kar jednostkowych oraz kary łącznej, zastosowanie wobec tego oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, o której mowa w art. 60 § 3 k.k., jak również nieorzekanie wobec oskarżonego D. K. (1) środków karnych, ewentualnie
2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców R. M. (1) i D. K. (1) są bezzasadne.

Apelacja obrońcy oskarżonego A. K. (1) okazała się zasadna jedynie w tej części, w której wskazywała na okoliczności przemawiające za koniecznością korekty opisu czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 5 wyroku oraz za obniżeniem wysokości kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec tegoż oskarżonego za ww. czyny. Jednocześnie uznać należy powyższą apelację za bezzasadną w pozostałym zakresie, albowiem bezpodstawne są w tej mierze zarzuty postawione zaskarżonemu wyrokowi oraz argumenty przytoczone na ich poparcie.

Z uwagi na mnogość zarzutów, ich powtarzalność, brak uporządkowania i numeracji zarzutów, a także okoliczność, że, niezależnie od ich konstrukcji, dotyczą one w istocie analogicznych problemów, za wskazane należy uznać, na obecnym etapie rozważań, łączne ich omówienie.

Niezależnie od charakteru zarzutów – które, czy to odnoszą się do obrazy przepisów prawa procesowego (art. 4, 7, 5 § 2, 410, 424 – drugi, trzeci, czwarty, piąty zarzut ze str. 1 apelacji, art. 170 § 1 i 5 k.p.k. – ostatni zarzut ze str. 1 i pierwszy zarzut ze str. 2 apelacji art. 333 § 2 k.p.k. – drugi zarzut ze str. 2), czy też do błędu w ustaleniach faktycznych (zarzut pierwszy że str. 1, zarzut czwarty i po części piąty ze str. 2) – sprowadzają się one w istocie do zakwestionowania oceny wiarygodności dowodów, na których Sąd I instancji oparł ustalenia faktyczne, dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego A. K. (1). Zarzuty te stanowią więc próbę wykazania, że na skutek obrazy ww. przepisów praw procesowego, doszło do poczynienia, w tym zakresie, błędnych ustaleń faktycznych.

W związku z powyższym już w tym miejscu należy stwierdzić, że bezpodstawny jest zarzut obrazy przepisów prawa materialnego (trzeci zarzut na str. 2 apelacji) – tj. art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. względnie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. Obraza prawa materialnego - która może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowania nieodpowiedniego przepisu lub niezastosowaniu obowiązującego przepisu – jest bowiem przyczyną odwoławczą, jedynie wówczas, gdy ma charakter samoistny. Orzecznictwo i doktryna słusznie podkreślają, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach (zob. np. wyrok SN z 12 października 1983 r. OSNPG 1984 z 4 poz. 34, wraz z przytoczonymi poglądami przedstawicieli doktryny). Skarżący nie może więc skutecznie podnosić zarzutu obrazy prawa materialnego w sytuacji, gdy jednocześnie (tak jak w niniejszej sprawie) wskazuje w środku odwoławczym, że wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę.

Odnosząc się do zarzutów obrazy prawa procesowego należy na wstępie, przypomnieć że nie jest w tym przypadku wystarczające jedynie wskazanie konkretnego uchybienia, ale, stosownie do art. 438 § 2 k.p.k., należy też wykazać możliwość zaistnienia związku, pomiędzy obrazą danego przepisu, a treścią zaskarżonego orzeczenia.

Z tego względu nie sposób podzielić, powtarzanego dwukrotnie na str. 1 apelacji, zarzutu obrazy art. 424 k.p.k., w aspekcie jego wpływu na treść wyroku. Sporządzenie uzasadnienia wyroku jest bowiem czynnością wtórną do samego

wyrokovania, a zatem sposób rozstrzygnięcia sprawy nie zależy od tego, czy treść pisemnego uzasadnienia wyroku odpowiada wymogom art. 424 k.p.k.

Niezależnie od tego stwierdzić należy, że uzasadnienie wyroku w przedmiotowej sprawie nie zawiera tego typu mankamentów, które czyniłyby niemożliwym poddanie kontroli rozważań Sądu I instancji, czy też uniemożliwiałyby merytoryczne ustosunkowanie się do poszczególnych zarzutów apelacyjnych.

W petitum apelacji sygnalizowana jest też obraza art. 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. W związku z tym, należy podkreślić, że zarzut obrazy art. 4 k.p.k. nie uwzględnia faktu, iż przepis ten ma charakter normy ogólnej, która jest konkretyzowana przez inne przepisy procedury karnej. Zatem, jeżeli skarżący twierdzi, iż Sąd nie zachował zasady obiektywizmu, to powinien wskazać w tym zakresie na naruszenie innych przepisów postępowania (zob. postanowienie SN z 11 października 2007 r. VII KK 390/07 Lex Nr 353329).

Zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.k. nie został natomiast wsparty żadną rzeczową argumentacją, wskazującą, iż w sprawie istnieją takie nieuzasadnione wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego A. K.. Przy tym zarzut ten ma rację bytu, nie wtedy, gdy to skarżący uznaje, że w sprawie zachodzą tego typu wątpliwości, ale wtedy, gdy Sąd stwierdził ich istnienie i, mimo to, postąpił niezgodnie z przepisem art. 5 § 2 k.p.k. Ta sytuacja w sprawie niniejszej nie miała miejsca, a zatem o obrazie przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nie może być mowy.

Niezrozumiałym jest zarzut obrazy, nieznanego ustawie art. 442 § 3 k.p.k. (zarzut szósty ze str. 1 apelacji). Sprawa niniejsza nie toczyła się bowiem w ramach postępowania ponownego, o którym mowa w przepisie 442 § 3 k.p.k. Treść tego zarzutu, odwołująca się do braku wnikliwej oceny dowodów i do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, zdaje się natomiast wskazywać, iż w istocie chodzi tu o naruszenie reguł rządzących oceną materiału dowodowego, która to problematyka została poruszona w drugim, trzecim i piątym zarzucie na stronie 1 apelacji. Podniesione w tej części apelacji zarzuty obrazy art. 410 i 7 k.p.k., wraz z powiązanymi z nimi zarzutami błędu w ustaleniach faktycznych (zarzut pierwszy str. 1, zarzut czwarty str. 2) nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 410 k.p.k. przedmiotem analizy Sądu powinny być wszystkie te okoliczności sprawy, które mają znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, zaś całokształt tych istotnych okoliczności, po ich prawidłowym ujawnieniu i wyjaśnieniu w toku procesu – winien stanowić podstawę tegoż rozstrzygnięcia.

Sąd I instancji wywiązał się z powyższych obowiązków w sposób należyty.

Podkreślić należy, że Sąd I instancji, rozważając w sposób obiektywny, całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, poddał je wyczerpującej analizie i ocenie zgodnej ze wskazaniami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego – zatem nie ma żadnych podstaw do uznania, że Sąd ten uchybił zasadzie określonej w przepisie art. 7 k.p.k.

W oparciu o wszechstronną analizę całokształtu zebranych dowodów, których ocena nie wychodzi poza ramy oceny swobodnej, Sąd I instancji poczynił kompletne i bezbłędne ustalenia faktyczne, za wyjątkiem niektórych ustaleń rzutujących na konieczność dokonania korekty opisu czynu i obniżenia wymiaru kary w postępowaniu odwoławczym, do których odwołuje się skarżący w zarzucie piątym ze str. 2 apelacji.

Poza określonym powyżej wyjątkiem, odnoszącym się do niewielkiego fragmentu ustaleń faktycznych, apelacja obrońcy A. K. nie zawiera takich zarzutów i argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć sądową ocenę przeprowadzonych dowodów i wywiedzione na tej podstawie ustalenia co do sprawstwa i winy oskarżonego, w zakresie czynów przypisanych mu w zaskarżonym wyroku.

W szczególności na akceptację nie zasługują wszystkie te argumenty, wymienione w ramach zarzutów apelacyjnych, jak i w uzasadnieniu apelacji, za pomocą, których skarżący usiłuje zakwestionować ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonych D. K. (1) i T. S. (1). Jak bowiem wynika z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji poddał wyjaśnienia tych osób rzetelnej i szczegółowej analizie, we wzajemnym powiązaniu oraz w korelacji z innymi wiarygodnymi dowodami, a także, logicznej ocenie, uwzględniającej wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Na tej podstawie Sąd I instancji słusznie uznał, że wyjaśnienia oskarżonych D. K. i T. S. zasługują na wiarę, w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i że, tym samym, nie ma żadnych przesłanek do przyjęcia, iż ww. oskarżeni, świadomie fałszują rzeczywistość, obciążając pozostałych oskarżonych sprawstwem czynów przypisanym im w zaskarżonym wyroku. Kwestionując wiarygodność wyjaśnień D. K. i T. S. skarżący odnosił się w apelacji w polemiczny sposób do tych okoliczności, które Sąd I instancji przekonująco i szczegółowo omówił, w kontekście całokształtu zgromadzonych dowodów, w ramach pisemnych motywów wyroku.

Podzielając stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie nie można zgodzić się ze skarżącym, że ustalenia faktyczne wyroku zostały oparte jedynie na fragmentach materiału dowodowego niekorzystnych dla oskarżonego tj. „niespójnych i sprzecznych” wyjaśnieniach T. S. (1) i D. K. (1), bez przeprowadzenia i wnikliwej oceny dowodów z zeznań wszystkich świadków, w szczególności „logicznych i wiarygodnych” zeznań świadka M. B. (2), oraz wyjaśnień A. K. i dowodów złożonych do akt sprawy (zarzut drugi strona pierwsza apelacji). Przeczy temu lektura pisemnych motywów, w których, jak powiedziano, Sąd I instancji poddał dowody z wyjaśnień T. S. i D. K. wnikliwej analizie i ocenie, wskazując, które dowody je potwierdzają. Natomiast okoliczność, że Sąd zasadnie nadał walor wiarygodności określonej grupie dowodów (w tym dowodów z wyjaśnień D. K. i T. S. oraz zeznań osób pokrzywdzonych), a innej, grupie dowodów składającej się w zasadzie tylko z wyjaśnień oskarżonych A. K. i R. M. oraz z zeznań M. B. (2) – wiarygodności odmówił nie oznacza, że dowody te pominął (w rozumieniu art. 410 k.p.k.) lub też, że przekroczył granice oceny swobodnej, albo też wreszcie, że zachodziła konieczność sięgnięcia po rozwiązanie określone w art. 5 § 2 k.p.k.

Wbrew sugestiom skarżącego, Sąd szczegółowo odniósł się do drobnych odmienności pomiędzy relacjami D. K. i T. S., trafnie przyjmując, że wynikają one z różnego postrzegania tych samych zdarzeń, z odmiennych ról jakie odgrywali w poszczególnych przestępstwach i z niepamięci szczegółów, a tym samym słusznie uznając, że nie rzutują one na ocenę wiarygodności wyjaśnień tych osób. Na akceptację zasługuje w szczególności, stanowisko Sądu I instancji, że wyjaśnienia obu ww. oskarżonych są spójne i wzajemnie się uzupełniają co do istoty popełnionych przez nich rozbojów, zaś rozbieżności dotyczące szczegółów (rodzaju samochodów, których używali, toreb do których pakowali zrabowane mienie, typu broni którą się posługiwali) nie tylko nie podważają wiarygodność ich wyjaśnień ale wręcz je uwiarygadniają.

Za trafną uznać też należy ocenę, że ww. oskarżeni nie ukrywali swojej roli jaką odegrali w poszczególnych przestępstwach, zaś oskarżony

D. K. przedstawił się w wyjątkowo negatywnym świetle, przyznając się np. do pobicia pokrzywdzonych. Sąd I instancji słusznie zauważył, że nie jest możliwym, by obaj oskarżeni (D. K. i T. S.) wytworzyli w swojej wyobraźni, nakładające się na siebie, szczegółowe opisy poszczególnych zdarzeń, gdyby nie odpowiadały one rzeczywistości. Ewentualne, niezgodne z prawdą, obciążenie pozostałych oskarżonych (A. K. i R. M.) musiałoby być przez nich uzgodnione już przed zatrzymaniem. Taka ewentualność została przez Sąd zasadnie odrzucona jako nielogiczna. Oskarżeni D. K. i T. S. obciążali bowiem siebie i pozostałych oskarżonych w równej mierze, nie starając się zrzucić całej odpowiedzialności na A. K. i R. M.. Przeciwnie, o czym była już mowa, D. K. przedstawił siebie w wyjątkowo negatywnej roli, zaś działania przypisane np. A. K. nie miały tak drastycznego charakteru.

Skarżący, kwestionując wiarygodność wyjaśnień D. K. i T. S., zdaje się nie dostrzegać tego, że nie są to dowody odosobnione w całokształcie zebranego materiału dowodowego. Wyjaśnienia te znajdują bowiem potwierdzenie i w innych wiarygodnych dowodach, a nawet, co istotne, (po części) w wyjaśnieniach współoskarżonych A. K. i R. M.. Warto zauważyć, że A. K. i R. M., którzy początkowo w postępowaniu przygotowawczym nie przyznawali się do popełnienia zarzucanych im czynów, w toku postępowania sądowego zmodyfikowali swoje stanowisko, częściowo potwierdzając relacje współoskarżonych K. i S.. R. M. przyznał się do popełnienia wspólnie z T. S. i D. K. rozboju na ul (...) (pkt II a/o), zaś podczas postępowania odwoławczego do udziału w rozboju na ul (...) (pkt III a/o). Z kolei A. K. przyznał się do „biernego udziału” w napadzie na ul (...) oraz do obecności w pobliżu sklepu jubilerskiego przy ul (...) w dniu 21 lutego 2010 r., wspólnie z K. i S., w okresie poprzedzającym napad na ten sklep (zarzut z pkt I a/o).

Niezależnie do tego, wiarygodność wyjaśnień S. i K. co do udziału współoskarżonych w przypisanych im rozbojach, potwierdzały dowodu w postaci odwzorowania linii papilarnych palca A. K. na taśmie klejącej znalezionej wewnątrz sklepu na ul. (...) (k. 1405) oraz śladów DNA R. M. w sklepie jubilerskim na ul. (...).

Odnośnie zeznań osób pokrzywdzonych Sąd I instancji słusznie zauważył, że świadkowie ci co prawda nie wnieśli nic istotnego odnośnie tożsamości sprawców napadu, ale ich relacje stanowiły istotne dopełnienie wyjaśnień D. K. i T. S., świadczące o prawdopodobności tych osób. Jest przy tym oczywistym, że fakt, nierozpoznania przez pokrzywdzonych żadnego z zamaskowanych sprawców, nie może być odczytywany (tak jak to sugeruje skarżący), jako okoliczność wskazująca, iż oskarżony A. K. nie uczestniczył w przestępstwach na szkodę ww. osób, tym bardziej że pokrzywdzeni nie byli w stanie zidentyfikować także tych sprawców, którzy przyznali się do udziału w poszczególnych rozbojach.

W tym kontekście, jedynie w kategoriach nieporozumienia można postrzegać stanowisko skarżącego, że Sąd odmówił wiary zeznaniom pokrzywdzonych (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych – czwarty ze str. 2 apelacji).

Analogicznie rzecz się ma z rzekomą odmową dania wiary wynikom badania DNA. Zarówno bowiem opinie z zakresu badań genetycznych jak i zeznania osób pokrzywdzonych, Sąd I instancji uznał za w pełni wiarygodne, współgrające z wyjaśnieniami K. i S. oraz dopełniające ustalenia faktyczne, co do udziału K. i M. w przypisanych im przestępstwach. Fakt, że nie ujawniono, w ramach zabezpieczonych próbek z materiałem genetycznym ze sklepu na ul. (...), śladów DNA oskarżonego K. nie stanowi podstawy do uznania, że K. nie uczestniczył w dokonanym w tym miejscu rozboju, zwłaszcza jeżeli zważy się, że nie brał on udziału w bezpośrednim, ataku na osoby pokrzywdzone, a w pomieszczeniach sklepu przebywał krócej od pozostałych sprawców.

Nie jest też tak, że Sąd I instancji odmówił wiary dowodom (lub też pominął dowody), które w ocenie skarżącego miałyby uwiarygodnić zeznania świadka M. B. (2) - dotyczącą nieobecności A. K. w czasie i miejscu popełnienia czynów w pkt I, II i IV aktu oskarżenia – w postaci biletu z meczu ligowego piłki nożnej z dnia 19 marca 2011 r. oraz wydruków internetowych dotyczących tego meczu i pokazu w G. w dniu 20 lipca 2011 r. Sąd, analizując zeznania M. B., rozważył również powyższe okoliczności trafnie przyjmując, że przedstawione w tej mierze przez świadka kserokopie dotyczące marca 2011 r. jak i zaliczone w poczet materiału dowodowego wydruki internetowe wskazywały jedynie, iż w danych dnach odbywały się określone tam imprezy sportowe. W żadnym razie nie wskazywały natomiast, że oskarżony A. K. brał w nich udział, zaś wobec niebudzących wątpliwości wyjaśnień oskarżonych D. K. i T. S. należy uznać, że w dniach 19 marca 2011 r. i 21 lipca 2011 r. A. K. brał udział w rozbojach w P. oraz w W. na ulicy (...).

Przy tym należy podkreślić, że pierwotnie w swoich zeznaniach M. B. podała, iż była z oskarżonym na pokazie w G., w dniu 21 lipca 2011 r. tj. w dacie pokrywającej się z datą rozboju na ul. (...), lecz, po sprawdzeniu w internecie, że pokaz odbył się w dniu 20 lipca, zmodyfikowała swoje zeznania, wskazując, iż była tam z oskarżonym właśnie w tym dniu (k. 2611). Podobna modyfikacja zeznań M. B. dotyczyła daty 15 kwietnia 2011 r. Świadek wskazała, że była w tym dniu z oskarżonym A. K. na pogrzebie pani A. M.. Sąd I instancji trafnie zauważył, że M. B. dała A. K. w ten sposób alibi na okoliczność jedynego zdarzenia do którego oskarżony się przyznał tj. udziału do w rozboju na ul. (...). W tej sytuacji Sąd I instancji - mając w szczególności na względzie fakt, że świadek M. B. na kolejnym terminie rozprawy podała, iż była na pogrzebie z oskarżonym tydzień wcześniej tj. 8 kwietnia 2011 r., zaś, dopiero po okazaniu jej informacji Zarządu Cmentarza B. stwierdzającej, że w dniu 15 kwietnia rzeczywiście odbył się pogrzeb A. M., świadek dodała, iż była również na tym pogrzebie, ale z inną osobą – zasadnie uznał, iż zeznania M. B. nie przedstawiają żadnej wartości dowodowej.

Sąd I instancji w sposób wyjątkowo precyzyjny wykazał, że chwiejne zeznania świadka M. B. pozostają w sprzeczności z logiką i doświadczeniem życiowym, a Sąd odwoławczy w pełni podziela powyższą argumentację. Uzupełniając dodatkowo jedynie należy, że o niewiarygodności tych zeznań świadczy nie tylko, dostrzeżony przez Sąd fakt, iż M. B. mając tak istotne (z punktu widzenia interesu procesowego jej konkubenta) informacje, zdecydowała się ujawnić je dopiero w końcowej fazie procesu, ale też, okoliczność, że informacji tych (zwłaszcza dotyczących pobytu poza miejscem popełnienia czynu z pkt II a/o), nie przedstawił w ramach swoich wyjaśnień sam oskarżony A. K..

Sąd I instancji analizując wyjaśnienia A. K., w kontekście pozostałych wiarygodnych dowodów, słusznie przyjął, że nie zasługują one na wiarę a swoje stanowisko w tym zakresie należycie uzasadnił. Trafne jest przy tym spostrzeżenie, że A. K., który początkowo nie przyznawał się do popełnienia żadnego z zarzucanych mu czynów, przyznał się następnie (na etapie postępowania sądowego) tylko do „biernego udziału” w rozboju w sklepie na ul. (...), czyli w miejscu gdzie ujawniono jego linie papilarne (k. 2005v). Jednocześnie Sąd zasadnie odrzucił (dość naiwną w tym zakresie) linię obrony oskarżonego, który twierdził, że „miała to być tylko zwykła kradzież” i że jego rola ograniczała się do tego, iż miał powiedzieć kiedy będzie otwarty sklep (k. 2005v). W konsekwencji, ustalenia faktyczne w tym zakresie Sąd oparł na jednolitych i wiarygodnych wyjaśnieniach S. K. i T. S., z których wynika, że K. stał na zewnątrz obserwując czy nikt nie wchodzi (k. 315), że stał na „świecy” (k. 372) i że po kilku minutach „zapukał” żeby wychodzić (k. 316).

W tym miejscu należy ponownie wskazać na bezzasadność zarzutu obrazy prawa materialnego tj. art. 18 § 1 k.k. w zw. z 280 § 2 k.k. lub też 18 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., polegającej (w ocenie skarżącego) na nieprzyjęciu konstrukcji pomocnictwa, w odniesieniu do czynu A. K. popełnionego na ul. (...). Pomijając okoliczności, że skarżący jednocześnie kwestionuje ustalenie faktyczne wyroku w powyższym zakresie, podnieść należy, że jego stanowisko pozostaje w sprzeczności z, wypracowanym przez doktrynę i orzecznictwo, trafnym poglądem, iż za współsprawcę można potraktować również tego ze współdziałających, który sam nie zrealizował osobiście żadnego z ustawowych znamion czynu, lecz mimo to, w istotny sposób, przyczynił się do popełnienia przestępstwa. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest zatem koniecznym by każdy ze współdziałających realizował, niejako własnoręcznie, znamię czasownikowe, lecz wystarcza, że występuje on w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając bezpośrednio sprawcy, wykonanie wspólnie zamierzonego celu (zob. np. wyrok SN z 19 czerwca 1978 r., I KR 120/78 OSNKW Nr 10 poz. 110).

Tak więc oskarżony A. K., który, zgodnie z podziałem ról, stał na czatach, winien być uznany za współsprawcę, nie zaś jedynie za pomocnika, tym bardziej, że przypadająca mu rola była niezwykle ważna dla całego powodzenia przestępczego działania pozostałych sprawców (vide stukanie w okno będące sygnałem do natychmiastowego opuszczenia sklepu), zaś pozostali współsprawcy (co wynika z wyjaśnień oskarżonych K. i S.) postrzegali go – z punktu widzenia powierzonego mu zadania – jako pełnoprawnego sprawcę rozboju. A. K., w świetle wiarygodnych wyjaśnień ww. oskarżonych, nie mógł nie obejmować swoją świadomością tego, że współdziałał w popełnieniu rozboju określonego w art. 280 § 2 k.k. (a nie jak chce skarżący w przestępstwie z art. 279 § 1 k.k.), skoro również w tym przypadku, podobnie jak w dwóch poprzednich rozbojach (na ul. (...) oraz w P.), pozostali współsprawcy – K. i M., wtargnęły z bronią w rękę do sklepu jubilerskiego w celu zrabowania znajdującego się tam mienia.

Chybione są też, zawarte w uzasadnieniu apelacji, zastrzeżenia skarżącego, co do kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu A. K. w pkt 6 wyroku, w ramach zarzutu z pkt V aktu oskarżenia odwołujące się do stwierdzeń, że w czasie każdego z napadów sprawcy mieli broń palną, że to były gazówki oraz, że pistolet skradziony w P. „nie nadawał się”. Przedmiotem penalizacji zastosowanego wobec oskarżonego, art. 263 § 2 k.k. jest bowiem posiadanie broni palnej bez wymaganego zezwolenia, zaś zgodnie z art. 7 i art. 4 ust. 1 ustawy z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (teksty jednolity Dz. U. Nr 2004 nr 52 poz. 525 z póź. zm.) do broni palnej zalicza się również broń gazową. Nadto Sąd Najwyższy w uchwale z 29 stycznia 2004 r. I KZP 39/03 OSNKW 2004 Nr 2 poz. 13) uznał, że broń gazowa jest bronią palną, zarówno w rozumieniu art. 263 § 2 k.k. jak i 280 § 2 k.k. Przyjmuje się też, że defekty broni, nadające się do usunięcia, nie pozbawiają danego urządzenia cech broni palnej. Jeżeli zaś chodzi o konkretny egzemplarz broni, o którym mowa w pkt 6 wyroku (pkt V a/o), biegły sądowy z zakresu budowy broni palnej stwierdził, że jest to pistolet gazowy typu R. dostosowany do odstrzeliwania amunicji bojowej (k. 1479).

O tym, że A. K. posiadał ww. broń świadczą wyjaśnienia D. K. i T. S.. T. K. twierdził, że broń zawsze była zwracana (...) (czyli S.) i K. (k. 319). Odosobnione wyjaśnienia D. K., że zwracał broń S., nie podważając ustalenia, że broń palną, w postaci pistoletu R. wraz z amunicją (4 naboje), posiadali wspólnie A. K. i T. S.. Fakt ten potwierdza bowiem bezpośrednio sam T. S. (k. 1495). T. S. również w tym zakresie, nie chciał bezpodstawnie obciążać A. K. za czym przemawia (jak słusznie zauważył Sąd I instancji) jego oświadczenie, że pistolet skradziony w P. posiadał tylko on sam, zaś K. nie posiadał tej broni (k. 1490).

Za bezpodstawne uznać należy zarzuty i argumenty skarżącego, koncentrujące się wokół kwestii procedowania Sądu I instancji w związku z wnioskami pokrzywdzonych o naprawienie szkody w trybie art. 46 k.k. (zarzut drugi i ostatni ze str. 1 apelacji zarzut pierwszy ze strony 2 apelacji). Skarżący myli się, zarzucając Sądowi dowolną ocenę, w zakresie zasądzenia na rzecz pokrzywdzonej B. S. (2) kwoty naprawienia szkody w wysokości brutto, zamiast netto. W istocie bowiem, z zeznań pokrzywdzonej jak i z przedłożonych przez nią dokumentów, wynika w sposób jednoznaczny, że straty poniesione w związku z rozbojem w dniu 21 lutego 2011 r., które zostały ustalone po przeprowadzeniu remanentu, wynosiły dokładnie 175.503 zł 79 gr. w cenach netto oraz, że szkoda, w takiej właśnie wysokości, została zaakceptowana przez Urząd Skarbowy, a następnie zgłoszona w trybie art. 46 § 1 k.k. w postępowaniu sądowym (k. 1934, k. 2037 w zw. z k. 1291 i nast.). Nie budzi zatem jakichkolwiek zastrzeżeń rozstrzygnięcie Sądu I Instancji o obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k., poprzez solidarne zapłacenie na rzecz B. S. (2) kwoty 175.503,79 zł. Uzupełniająco dodać należy, że orzeczenie środka karnego przewidzianego w art. 46 § 1 k.k. jest dopuszczalne w postaci, (tak jak to uczynił Sąd I instancji), solidarnego zobowiązania współsprawców do naprawienia szkody (uchwała SN z 13 grudnia 2000 r. I KZP 40/00 OSNKW 2001/1-2/poz. 2).

Co do pozostałych pokrzywdzonych Sąd I instancji zasadnie uznał, iż istnieją podstawy do orzeczenia nawiązek w trybie przewidzianym przez art. 46 § 2 k.k. Art. 46 § 2 k.k. reguluje orzekanie nawiązki, która jest de facto ryczałtowym odszkodowaniem, w sytuacji gdy istnieją, (tak jak w niniejszej sprawie) poważne trudności w zakresie udowodnienia pełnej wysokości szkody i gdy szkody tej nie da się dokładnie sprecyzować.

Nawiązki te, orzeczone w pkt 10, 11, 12 wyroku zostały określone w dopuszczalnej wysokości - nie przekraczają, ani pułapu nawiązki określonego w art. 48 k.k., ani też (liczone sumarycznie) nie przewyższają wysokości szkód poniesionych przez poszczególnych pokrzywdzonych.

Szkody zostały przez pokrzywdzonych oszacowane wstępnie, w postępowaniu przygotowawczym – przez J. C. na kwotę ok. 100 tys. zł przez A. S. na kwotę łącznie 161.188,95 zł, a przez małż. S. i Z. G. na kwotę 94.600 zł W. zauważyć, że pokrzywdzeni zastosowali w tym przypadku wycenę wartości skradzionej biżuterii w cenach hurtowych zakupu złota (k. 2007, 2007v, k.976v). Nie ma zatem żadnych przesłanek do zakwestionowania podawanych przez pokrzywdzonych kwot tylko na tej podstawie, że w toku postępowania sądowego wskazywali oni, iż realna szkoda - liczona w cenach detalicznych wyrobów sprzedawanych klientom, była o wiele wyższa. Zdaniem J. C. mogła ona wynosić 200 tys. zł, a według A. S. nawet 300 tys. zł (k. 2007 – 2007v). Okoliczność, że cena detaliczna wyrobów z biżuterii przewyższa w tym przypadku, ceny hurtowe produktów wyjściowych, jest faktem notoryjnym, który na gruncie niniejszej sprawy, w pełni upoważnia Sąd I instancji do zastosowania (zakwestionowanego przez skarżącego) określenia „co najmniej”, w odniesieniu do wartości zrabowanego przez oskarżonych mienia (zob. wyrok SN z 17 lutego 1969 r. III KR 204/68 OSNKW 1969 Nr 10 poz. 131).

Jest przy tym oczywistym, że Sąd, określając w wyroku wartości zabranego przez sprawców mienia, wbrew stanowisku skarżącego, mógł i powinien przyjąć za podstawę wartości brutto. Nie można bowiem, tak jak to czyni skarżący, utożsamiać wartości skradzionego mienia, z wysokością rzeczywistej szkody poniesionej przez pokrzywdzonego, która winna być określana, co do zasady, z uwzględnieniem cen netto.

Wobec przyjęcia przez Sąd I instancji najkorzystniejszej dla oskarżonych metody określenia wartości zagarniętego mienia - odwołującej się do (podanych w postępowaniu przygotowawczym przez pokrzywdzonych), kwot wyliczonych w cenach zakupu (hurtowych) tego mienia - uznać należy, że nie posiadają jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które miałyby zostać wykazane przez dowody, wnioskowane w tym zakresie przez strony tj. okoliczności związane ze wskazywaniem przez pokrzywdzonych w postępowaniu sądowym (w trybie art. 46 § 1 k.k.) szkód, w wysokości przewyższającej wartości podawane przez nich w postępowaniu przygotowawczym (k. 2037v, 2047, 2054, 2690v).

W tym kontekście za bezzasadne uznać należy zarzuty apelacyjne obraży art. 170 § 1 i 5 k.p.k. (zarzut ostatni s. 1 apelacji i zarzut pierwszy str. 2 apelacji). Sąd I instancji słusznie uznał, że powyższe wnioski dowodowe nie zasługują

na uwzględnienie i stanowisko swoje przekonująco uzasadnił, zaś skarżący nie wykazał, że przeprowadzenie dowodów wskazanych w ww. zarzutach apelacyjnych mogło mieć jakikolwiek wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Podobnie skarżący nie wykazał jaki wpływ na treść zaskarżonego wyroku mogło mieć nieprzesłuchanie osób, wskazanych w trybie art. 333 § 2 k.p.k., a których dotyczyła treść art. 182 k.p.k. (zarzut drugi str. 2 apelacji). Przy tym skarżący nie dostrzegł tego, że prokurator w trakcie rozprawy zrezygnował z przeprowadzenia dowodu zeznań ww. osób, zawnioskowanych w akcie oskarżenia, zaś pozostałe strony nie wnosiły o wezwanie i przesłuchanie tych osób (k. 2037v).

Podsumowując ten etap rozważań stwierdzić należy, że w, przeprowadzonym przez Sąd I instancji, postępowaniu dowodowym, jak i w ocenie ujawnionych dowodów, Sąd odwoławczy nie stwierdził obrazy przepisów ustawy karno – procesowej (w tym obrazy przepisów wymienionych w petitum apelacji), zaś całokształt ujawnionego materiału dowodowego, stanowił wystarczającą podstawę do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych, co do czynów przypisanych A. K. w zaskarżonym wyroku, – co jednocześnie wskazuje na bezzasadność zarzutów dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych (zarzut pierwszy str. 1 i zarzut czwarty i po części piąty ze str. 2 apelacji).

Powyższej konstatacji nie zmienia okoliczności, że ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku zostały nieznacznie skorygowane w ramach wyroku Sądu odwoławczego, w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 5 wyroku, poprzez wyeliminowanie fragmentów dotyczących spowodowania u S. i Z. G. oraz u J. C. (1) obrażeń określonych w pkt II i III aktu oskarżenia.

Konieczność zmiany wyroku w tym zakresie nie była bowiem wynikiem stwierdzenia wadliwości sądowej oceny materiału dowodowego ale była oczywistą konsekwencją bezbłędnych ustaleń faktycznych Sądu I instancji, zawartych w motywach wyroku, wskazujących, że naruszenia czynności narządów ciała u ww. pokrzywdzonych zostały spowodowane przez oskarżonych D. K. i R. M..

Analogicznie obnieść się należy do zakwestionowanych przez skarżącego, ustaleń, mających wpływ na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego A. K. (część zarzutu piątego ze str. 2 apelacji). Sąd I instancji w sposób niewadliwy ustalił, iż rola A. K. w dokonanych przestępstwach polegała, m.in. na dostarczaniu (wspólnie z T. S.) broni palnej i jej odbieraniu po kolejnych przestępstwach oraz na sprzedawaniu skradzionej biżuterii i dzieleniu tak uzyskanych pieniędzy.

Trudno jednak zgodzić się z oceną tegoż Sądu, że była to rola „przewodnia” zwłaszcza w sytuacji, gdy, jak wynika z wyjaśnień D. K., poszczególne rozboje oskarżeni wymyślali i uzgadniali wspólnie (k. 319). Nie sposób też zaakceptować stanowiska Sądu I instancji, który zaliczył do katalogu okoliczności obciążających A. K., ukrywanie tożsamości osoby, współdziałającej z nim w rozboju na ul. (...) w W.. Oskarżony A. K. nie przyznał się przecież do popełnienia powyższego czynu, a ponadto, co do zasady, przysługuje mu również w tym zakresie prawo zagwarantowane w art. 175 § 1 k.p.k. Nie było też podstaw do wskazywania przez Sąd I instancji, jako okoliczności obciążającej, „wciągnięcia do sprawy” konkubiny A. K. – M. B. (2), tym bardziej, że w toku postępowania nie ustalono jednoznacznie, czy M. B., składając niewiarygodne zeznania odciążające oskarżonego, działała z własnej inicjatywy, czy też została do tego nakłoniona przez inne osoby.

Oczywistą konsekwencją redukcji katalogu okoliczności obciążających oskarżonego (uwzględnionych w wyroku Sądu I instancji) była korekta zaskarżonego wyroku, polegająca na obniżeniu kary pozbawienia wolności wymierzonej A. K. za przypisane mu w pkt 5 wyroku czyny z pkt I, II, III, IV a/o. Nie można jednak przyjąć, że znaczenie powyższych, pochwycenie przyjętych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, okoliczności było tak istotne, że mogłoby stanowić przeciwagę dla szeregu innych poważnych okoliczności obciążających (w tym trafnie wskazanych przez Sąd I instancji), które ze względu na swą wymowę, ciężar gatunkowy i liczbę, zadecydowały o wymierzeniu przez Sąd Apelacyjny kary pozbawienia wolności w rozmiarze nieznacznie mniejszym do ustawowego zagrożenia określonego w art. 280 § 2 k.k. Oskarżony A. K., działając w warunkach recydywy specjalnej z art. 64 § 1 k.k. i w ramach ciągu przestępstw, uczestniczył w dokonaniu czterech rozbojów z użyciem broni palnej, w ruchliwych centrach miast, w porze dziennej, zabierając biżuterię i inne mienie o znacznej wartości, przy czym zajmował się dostarczaniem

owej broni i sprzedażą zrabowanej biżuterii, realizując z determinacją swój cel, jakim było zaspokojenie chęci natychmiastowego zysku. Powyższe zachowanie oraz jego motyw, wskazują na głęboką demoralizację oskarżonego, co znajduje dodatkowe potwierdzenie w jego dotychczasowym, nagannym, trybie życia, w tym w fakcie jego 7 – krotnej karalności m. in. za rozboje i kradzieże.

Nagromadzenie ww. okoliczności obciążanych obliguje do sięgnięcia wobec oskarżonego po karę surową. Karą taką, współmierną do stopnia społecznej szkodliwości zbrodni popełnionych przez oskarżonego i nie przekraczającą stopnia jego zawinienia, a zarazem spełniającą wymogi prewencyjne, jest, w ocenie Sądu Apelacyjnego, kara 13 lat pozbawienia wolności. Wobec obniżenia wymiaru kary za czyny z pkt 5 zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny połączył obie kary wymierzone A. K. (13 lat i 2 lata), z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, orzekając wobec niego karę łączną 13 lat pozbawienia wolności. W świetle powyższych rozważań, w zakresie odnoszącym się do okoliczności wpływających na wymierzenie kary A. K., za w oczywiste bezzasadny, a zarazem, za bezprzedmiotowy (wobec ukształtowania nowej kary przez Sąd Apelacyjny), uznać należy zarzut rażącej niewspółmierności kary (zarzut ostatni ze str. 2 apelacji).

Odnosnie apelacji obrońcy **R. M. (3)** stwierdzić należy, że zdecydowana większość zarzutów i argumentów, podnoszonych przez skarżącego, została rozważona w części niniejszego uzasadnienia poświęconej apelacji obrońcy A. K..

Apelacja ta kwestionuje bowiem, w oparciu o art. 7 i 4 k.p.k., sądową ocenę zebranego materiału dowodowego – w tym szczególnie dowodu z wyjaśnień D. K. i T. S. oraz dowodów przeciwnych w postaci wyjaśnień R. M. i A. K. - a także poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku. Dlatego też, wobec potwierdzenia w toku kontroli odwoławczej trafności stanowiska Sądu I instancji w powyższym zakresie, brak jest podstaw do uznania zarzutów sformułowanych w ww. apelacji obrońcy R. M. za zasadne. Również bowiem w odniesieniu do czynów zarzucanych R. M. w pkt I, II i III wyroku, - popełnionych wspólnie i w porozumieniu z A. K. i innymi współoskarżonymi – Sąd I instancji przeprowadził prawidłową analizę całokształtu zebranego materiału dowodowego oraz dokonał jego obiektywnej oceny, zgodnej z art. 7 k.p.k., co prowadziło do poczynienia kompletnych odzwierciedlających rzeczywistość, ustaleń faktycznych, wskazujących jednoznacznie na sprawstwo i winę tegoż oskarżonego, w zakresie czynów przypisanych mu w pkt 7 i 8 wyroku.

Należy w tym miejscu zwrócić uwagę na częściową dezaktualizację zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, w zakresie powołującym się na brak jednoznacznych dowodów na udział R. M. w rozboju na ul. (...) (z pkt III a/o).

W toku postępowania odwoławczego oskarżony R. M. przyznał się bowiem do popełnienia powyższego czynu, zaś jego obrońca zmodyfikował swój wniosek apelacyjny o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tego czynu, wnosząc o wymierzenie za ten czyn kary w dolnych granicach sankcji.

W tej sytuacji bezprzedmiotowy stał się też zarzut z pkt 3 apelacji – tj. obrazy art. 5 § 2 k.k., dotyczący rzekomych wątpliwości w zakresie śladów DNA oskarżonego, ujawnionych w miejscu popełnienia rozboju przy ul. (...). Przy tym zarzut ten był z gruntu chybiony, albowiem, jak wynika z (niekwestionowanej przez skarżącego) opinii biegłego z zakresu genetyki sądowej, w skład materiału genetycznego w miejscu popełnienia rozboju wchodziło DNA R. M. z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością (k. 795, 779). Warto podkreślić, że wyjaśnienia oskarżonego T. M. ulegały w toku procesu znamienym modyfikacjom, dostosowanym do aktualnego kształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony nie przyznał się do udziału w żadnym z trzech zarzucanych mu rozbojów.

Podczas postępowania pierwszoinstancyjnego R. M. potwierdził swój współudział w tym przestępstwie, do którego popełnienia przyznał się w czasie rozprawy oskarżony A. K. (rozboj na ul. (...)) pkt II a/o). Z kolei w trakcie postępowania odwoławczego R. M. przyznał się do kolejnego z zarzucanych mu czynów, popełnionego na ul. (...) – czyli w miejscu, w którym zabezpieczono ślady jego DNA.

W tej sytuacji trudno uznać, że wyjaśnienia oskarżonych A. K. i T. S. są jedynie (jak sugeruje skarżący) niewiarygodnymi, bezpodstawnymi, pomówieniami, przypisującymi oskarżeniu R. M. sprawstwo niepopelnionych przez niego czynów (z pkt I, II, III a/o), w celu osiągnięcia maksymalnych korzyści w postępowaniu karnym. Nie można zaaprobować toku rozumowania zaprezentowanego przez skarżącego, w myśl którego, osoby podejrzane o popełnienie szeregu przestępstw, stają się automatycznie niewiarygodne, jeżeli zdecydują się na złożenie szczerých wyjaśnień, w nadziei na polepszenie swojej sytuacji procesowej. Okoliczność, że postawa D. K. i T. S. mogła teoretycznie doprowadzić do skorzystania przez nich z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k., nie może być argumentem przemawiającym za koniecznością zakwestionowania ich wyjaśnień. Tezę taką należałoby udowodnić, czego skarżący nie uczynił w ramach niniejszej apelacji.

Również pozostałe zarzuty postawione wyrokowi w powyższej apelacji nie zasługują na akceptację, podobnie jak argumentacja przytoczona na ich poparcie.

Skarżący ogranicza się tu bowiem jedynie do polemiki z prawidłowymi ocenami Sądu I instancji i odnosi się do okoliczności, które Sąd ten szczegółowo rozważył w pisemnych motywach wyroku. Przywołane przez skarżącego argumenty nie podważają zatem, w jakiegokolwiek mierze, ocen i ustaleń Sądu I instancji, które wywiedziono z całokształtu dowodów, w sposób zgodny z regułami art. 7 k.p.k. Dodać jedynie należy, że skarżący, powołując się na ukształtowane w orzecznictwie, kryteria oceny wiarygodności dowodu z pomówienia, nie wykazał, że dowody z wyjaśnień D. K. i T. S. nie spełniają tych kryteriów.

Wbrew stanowisku skarżącego poddał dowody z wyjaśnień D. K. i T. S. wnikliwej analizie oraz ocenił je zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w kontekście całokształtu dowodów i okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Ocena powyższa uprawniła Sąd do odrzucenia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. M. i do poczynienie prawidłowych wolnych od błędu, ustaleń faktycznych, dotyczących jego sprawstwa w zakresie przypisanych mu rozbojów - w tym również rozboju na terenie P..

Przekonanie Sądu I instancji, o niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. M., znalazło dodatkowo gruntowne uzasadnienie w wynikach kontrolnych czynności dowodowych, przeprowadzonych w postępowaniu odwoławczym w trybie art. 452 § 2 k.p.k.

Należy w związku z tym, nadmienić, że oskarżony R. M. - dopiero po trzech latach procesu karnego w ramach głosów stron po zamknięciu przewodu sądowego, na trzecim terminie rozprawy przed Sądem odwoławczym - stwierdził (wbrew swoim wcześniejszym wypowiedziom), że uczestniczył w rozboju na ul. (...) w W., współdziałając z T. S. i jego kolegą o imieniu S. a nadto, że w rozboju popełnionym w P. brała udział żona T. S. - G. S. (1), która przywiozła tam broń a następnie wywiozła skradzione rzeczy. R. M. nie potrafił w logiczny i przekonujący sposób wyjaśnić dlaczego informacje zawarte w ww. oświadczeniu przedstawił dopiero w schyłkowym momencie postępowania karnego, ani też nie wskazał na jakiegokolwiek przyczyny, dla których T. S. i D. K. pomawiają go o udział w napadzie na jubilera w P.. Dodać trzeba, że ani T. S., przesłuchany w charakterze świadka, ani jego żona G. S. (1), nie potwierdzili wersji, zaprezentowanej w toku rozprawy apelacyjnej przez oskarżonego R. M.. Zeznania T. S. i G. S. wskazują jednoznacznie, że G. S. nie uczestniczyła w zdarzeniach na terenie P. w dniu 19 marca 2011 r. i nie sposób - w kontekście całokształtu dowodów i okoliczności ujawnionych w toku niniejszego postępowania - podważyć wiarygodności zeznań tych osób w wyżej omawianym zakresie.

W tej sytuacji uznać należy, że wersja wydarzeń, zaprezentowana przez R. M. w postępowaniu odwoławczym, zasługuje na odrzucenie, a co do przebiegu rozbojów na terenie P. i w W. na ul. (...), pozostają w pełni aktualne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji.

Oceny powyżej nie zmienia okoliczność, że T. S., w toku rozprawy apelacyjnej, powołując się na słabą pamięć stwierdził, iż nie pamięta czy w zdarzeniu z 19 marca 2010 r, brał udział A. K. i R. M.. Powyższa deklaracja jest o tyle zaskakująca, że około roku wcześniej, w grudniu 2012 r. T. S. oświadczył, iż jest całkowicie pewien, że we wszystkich napadach w P. i w W. brał udział A. K. (k. 2503). W tej sytuacji stwierdzić trzeba, że zeznania T. S. złożone

przed Sądem odwoławczym, w obecności pomawianych wcześniej oskarżonych, mają w określonym wyżej zakresie charakter typowego „zasłaniania się niepamięcią” i mogą być traktowane wyłącznie w kategoriach przejawu swoistej taktyki, stosowanej przez niego w celu uniknięcia ewentualnych represji ze strony współosadzonych osób, związanych z postawą jaką przyjął w toczących się przeciwko niemu procesach karnych. W żadnym zaś wypadku nie można uznać, że omawiany fragment zeznań, podważa wiarygodność, konsekwentnych i spójnych z pozostałymi dowodami, wyjaśnień, składanych przez T. S. w charakterze oskarżonego w niniejszej sprawie, ani też tym bardziej, uznać, że świadczy on o ułomnościach psychicznych o jakich mowa w art. 192 § 2 k.p.k. Przy tym należy zgodzić się z poglądem, że nawet stwierdzenie tego rodzaju ułomności psychicznych nie prowadzi automatycznie do zakwestionowania wartości dowodowej wyjaśnień i zeznań takiej osoby ani też nie nakłada na Sąd bezwzględne obowiązku przesłuchania takiego świadka w obecności psychologa (zob. trafny wyrok SA w Katowicach z 17 czerwca 2004 r. II AKa 114/04 Lex Nr 156197).

W toku postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny uwzględniając wniosek obrońcy A. K., ujawnił protokół rozprawy głównej z dnia 8 stycznia 2014 r. w sprawie V K 58/12. Z protokołu tego, ogólnie rzecz biorąc wynika, że D. K. wycofał się z zeznań obciążających A. K. i R. M. w tamtej sprawie, (V K 58/12), twierdząc, że chciał ich „pogrążyć” bo mu „kiedyś w czymś nie pomogli” (k.3459). Jest rzeczą oczywistą, że wiarygodność powyższych zeznań będzie podlegała ocenie Sądu rozstrzygającego sprawę V K 58/12 i że zeznania te nie mogą bezpośrednio rzutować na ocenę wyjaśnień składanych przez D. K. w niniejszej sprawie. Nie sposób jednak nie odnotować, że wskazane przez K. przyczyny obciążania K. i M. są, delikatnie mówiąc, nieprzekonujące, a ponadto pozostają w sprzeczności z niekonsekwentnymi wyjaśnieniami i twierdzeniami A. K. w tym zakresie. A. K. najpierw wyjaśniał, że motywem pomówień D. K. (i R. S.) jest jego wiedza na temat ich udziału w przestępstwie z posiadaniem broni, w K., popełnionym na braciach B. (k. 2005v), by podczas rozprawy odwoławczej oświadczyć, że S. i K. pomawiają go gdyż S. był mu winien 4.000 zł (k. 3215).

Mając na względzie powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, że uzupełniające postępowanie dowodowe, prowadzone w ramach postępowania odwoławczego, nie dostarczyło jakichkolwiek racjonalnych podstaw do podważenia ustaleń Sądu I instancji, opartych w przeważającej mierze na, prawidłowo ocenionych, dowodach z wyjaśnień D. K. i T. S., oraz że w związku z tym, nie dostarczyło ono żadnych argumentów przemawiających za słusnością zarzutów zawartych w apelacjach obrońców R. M. i A. K..

Odnosząc się do apelacji obrońcy **D. K. (1)** stwierdzić należy, że jest ona w całej rozciągłości bezzasadna.

Chybione są bowiem zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 91 § 1 k.k. , art. 57 § 2 k.k. i art. 60 § 3 k.k. oraz art. 46 § 1 k.k. (pkt 1, 2, 3, 4 apealcji), a także, powiązany z nimi, zarzut rażącej surowości orzeczonych kar i środków karnych, oraz niesłusznego zastosowania środka karnego (pkt 5 apelacji). Obraza art. 60 § 3 k.k., polegająca na niezastosowaniu wobec D. K. instytucji obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, wynika zdaniem skarżącego, z błędnego uznania przez Sąd I instancji, że, przepis art. 91 § 1 k.k. stanowi podstawę do nadzwyczajnego obostrzenia kary i, że w przypadku zbiegu obligatoryjnej podstawy nadzwyczajnego złagodzenia (z art. 60 § 3 k.k.) z podstawą nadzwyczajnego obostrzenia (z art. 91 § 1 k.k.), dopuszczalne jest jej wymierzenie w granicach „zwyczajnego” ustawowego zagrożenia. Skarżący, odwołując się do przepisu art. 57 § 2 k.k., stwierdził, iż w takim wypadku koniecznym był wybór obligatoryjnej podstawy nadzwyczajnego złagodzenia i, w konsekwencji, zastosowanie wobec oskarżonego przepisu art. 60 § 3 k.k.

Powyższe stanowisko nie zasługuje na akceptację. Sąd I instancji wyjaśniając podstawę prawną rozstrzygnięć dotyczących D. K. (1), wykazał w sposób trafny i wyczerpujący dlaczego uznaje za zasadny pogląd, że w przypadku zbiegających się podstaw nadzwyczajnego złagodzenia kary (z art. 60 § 3 k.k.) i obostrzenia kary (z art. 91 § 1 k.k.), instytucja opisana w art. 57 § 2 k.k. pozwala orzec karę w granicach zwyczajnego jej wymiaru. Sąd oparł swoje stanowisko w tym zakresie na poglądach wyrażanych w orzecznictwie - np. w uchwale SN z 14 sierpnia 1999 r., (KZP 24/99) i w postanowieniu SN z 4 lutego 2008 r., (III KK 363/07/OSNKW 1999/9-10/48 OSNKW 2008/4/28) - wskazujących, iż w sytuacji gdy sprawca popełnił w warunkach ciągu przestępstw (art. 91 § 1 k.k.) przestępstwa, co do których zachodziły przesłanki przewidziane w art. 60 § 3 k.k. Sąd może, na podstawie art. 57 § 2 k.k., albo zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, albo wymierzyć karę z nadzwyczajnym jej obostrzeniem albo też orzec

karę w granicach zwyczajnego, ustawowego, wymiaru. W ramach pisemnych motywów wyroku Sąd I instancji, opierając się o dyrektywy określone w art. 53 k.k. oraz uwzględniając okoliczności obciążające i łagodzące, orzekł wobec D. K. kary, w granicach ustawowego zagrożenia, w wymiarze 5 lat za czyny popełnione w warunkach ciągu przestępstw opisanego w pkt 1 wyroku oraz w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności, za czyny popełnione w warunkach ciągu przestępstw opisanego w pkt 2 wyroku.

Przy tym, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie budzi zastrzeżeń przyjęta w zaskarżonym wyroku koncepcja, że konstrukcję ciągu przestępstw należy traktować jako podstawę nadzwyczajnego obostrzenia kary. Trafny pogląd, że ciąg przestępstw jest jedną z instytucji nadzwyczajnego obostrzenia kary, jest bowiem powszechnie przyjmowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak też zdaje się przeważać w piśmiennictwie (vide cytowana przez Sąd I instancji uchwała SN z 19 sierpnia 1999 r. i postanowienie SN z 4 lutego 2008 r. a także postanowienie SN z 7 września 2001 r., III KO 29/01 Prok. Pr. 2002 z. 2 poz. 1, postanowienie SN z 19 marca 2003 r. V K.K. 188/02 Lex Nr 77024, oraz A. Marek Kodeks Karny Komentarz Warszawa 2004 r. str. 239, P. Stefański, LK Paprzycki w: O. Górniak, Komentarz Warszawa 2006, str. 338).

Pogląd przeciwny zaprezentowany w pkt 1 niniejszej apelacji, rodzi zasadnicze wątpliwości. Gdyby bowiem przyjąć, że w przypadku art. 91 § 1 k.k. nie wchodzi w grę nadzwyczajne obostrzenie kary, to w konsekwencji, nie byłoby przeszkód by, w przypadku zaktualizowania się innej podstawy nadzwyczajnego obostrzenia kary (np. recydywy specjalnej), zwiększoną już o połowę górną granicę ustawowego zagrożenia (np. na podstawie art. 64 § 1 lub 2 k.k.) – zwiększyć jeszcze raz o połowę. Tego rodzaju multiplikacji obostrzeń górnej granicy kary zapobiegać ma regulacja wynikająca z art. 57 § 1 k.k. (zob. G. Łabuda i J. Giezek: Kodeks Karny Część ogólna Komentarz. Warszawa 2007 str. 419 – 420).

Na aprobatę nie zasługuje też pogląd skarżącego, wyrażony w pkt 2 apelacji, że treść art. 57 § 2 k.k. ogranicza Sąd do dokonania wyboru pomiędzy dwiema alternatywami, tj. pomiędzy nadzwyczajnym złagodzeniem albo obostrzeniem kary, wykluczając możliwość jej orzeczenia w granicach ustawowego zagrożenia, a nadto, że w przypadku zbiegu fakultatywnej podstawy obostrzenia kary z podstawą obligatoryjną jej złagodzenia, dopuszczalny jest wybór jedynie podstawy obligatoryjnej tj. nadzwyczajnego jej złagodzenia.

Sąd może bowiem, na podstawie art. 57 § 2 k.k. bez względu na charakter zbiegających się podstaw, karę nadzwyczajnie obostrzyć lub nadzwyczajnie złagodzić a także orzec karę w granicach ustawowego zagrożenia. Z perspektywy art. 57 § 2 k.k. charakter nadzwyczajnego wymiaru kary nie ma znaczenia. Ustawodawca pozostawia tu decyzję w rękach Sądu, uchylając tym samym obligatoryjność stosowania danej podstawy (zob. m. in. W. Wróbel, G. Bogdan i in. Kodeks Karny Część ogólna Warszawa 2004 r. str. 878). Innymi słowy w przypadku zbiegu podstaw nadzwyczajnego obostrzenia i złagodzenia kary tracą one swój obligatoryjny charakter, na co wskazuje użyty w art. 57 § 2 k.k. zwrot „Sąd może”. Powyższy zwrot, a także wgląd na sprawiedliwość kary oraz jej cele w zakresie prewencji indywidualnej przesądza o tym, że w przypadku kolizji podstaw o jakiej mowa w art. 57 § 2 k.k. Sąd nie stoi wyłącznie wobec alternatywy nadzwyczajnego złagodzenia albo nadzwyczajnego obostrzenia kary, ale może też odstąpić od stosowania tych nadzwyczajnych instytucji i orzec karę w zakresie zwykłego jej wymiaru (zob. A. Marek Kodeks Karny Komentarz do art. 57 k.k. W-wa 2006 r.)

Podsumowując stwierdzić należy, iż Sąd I instancji, opierając się o trafne poglądy (wyrażane konsekwentnie w orzecznictwie i przeważające w doktrynie), słusznie przyjął, że konstrukcja ciągu przestępstw jest podstawą nadzwyczajnego obostrzenia kary i że w przypadku zbiegu podstaw nadzwyczajnego obostrzenia i złagodzenia (np. z art. 60 § 3 k.k.) tracą one swój obligatoryjny charakter oraz, że w konsekwencji, dopuszczalne jest (a na gruncie niniejszej sprawy, przy uwzględnieniu dyrektyw z art. 53 k.k. – konieczne) orzeczenie, w takim przypadku, kary w granicach jej „zwyczajnego”, ustawowego, zagrożenia. W tej sytuacji, podniesione w apelacji zarzuty obraży art. 91 § 1 k.k. i art. 57 § 2 k.k. oraz art. 60 § 3 k.k. a w efekcie zarzut rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności (będącej jak twierdzi skarżący konsekwencją niezastosowania obligatoryjnej podstawy nadzwyczajnego złagodzenia wymiaru kary) uznać należy za bezzasadne.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd I instancji, przy orzekaniu kar pozbawienia wolności za czyny z pkt 1 i 2 wyroku, uwzględnił przesłanki wymiaru kary o których mowa w art. 53 k.k., respektujące zarazem stopień zawinienia skazanego jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów oraz zasady prewencji.

Sąd I instancji, orzekając powyższe kary, miał na uwadze wszystkie istotne dla ich rozmiaru okoliczności, tak obciążające, jak i łagodzące, w tym (czego zdaje się nie dostrzegać skarżący), postawę oskarżonego po popełnieniu przestępstw. W szczególności - o czym świadczy chociażby porównanie wysokości kar wymierzonych D. K. (i T. S.), z karami wymierzonymi za te same przestępstwa oskarżonym A. K. i R. M. - Sąd ten w należyтым stopniu uwzględnił (wielokrotnie wskazaną w pisemnych motywach wyroku) okoliczność, że to właśnie wyjaśnienia D. K. przyczyniły się do ujawnienia pozostałych sprawców przestępstw i że to głównie na podstawie tych wyjaśnień (oraz wyjaśnień T. S.) ustalono stan faktyczny niniejszej sprawy.

Wobec powyższego nie ma podstaw do uznania, (tak jak tego oczekuje skarżący), że kary wymierzone D. K., rażą nadmierną surowością. Dotyczy to również kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej zgodnie z zasadą asperacji, w granicach zbliżonych do rozmiaru najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych. Nie budzi też zastrzeżeń wymiar, orzeczonych wobec D. K., środków karnych, w postaci nawiązek i obowiązku naprawienia szkody (art. 46 § 1 i 2 k.k.). Aktualnie w tym zakresie pozostają uwagi wyrażone w niniejszych motywach w ich część poświęconej apelacji obrońcy A. K..

Przy tym za bezzasadny uznać należy zarzut z pkt 4 apelacji, dotyczący rzekomej obrazy art. 46§ 1 k.k. w zw. z art. 49a) k.p.k. W sprawie niniejszej, przed rozprawą na której została przesłuchana pokrzywdzona B. S. (2), wpłynęło do akt pismo pełnomocnika pokrzywdzonej, który, na podstawie art. 46 § 1 k.k., wniósł o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonej (k. 1934). Złożono też pełnomocnictwo podpisane przez pokrzywdzoną (k. 1935). Zgodnie z art. 89 k.p.k. w kwestiach dotyczących pełnomocnika, stosuje się przepisy obowiązujące w postępowaniu cywilnym. Z kolei w myśl art. 91 pkt 1 k.p.c. pełnomocnictwo obejmuje, z mocy samego prawa umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych. Tym samym stwierdzić trzeba, że zarzut naruszenia art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 49a k.p.k., - podobnie jak omawiane wcześniej zarzuty obrazy prawa materialnego i rażącej niewspółmierności kar - są w całej rozciągłości chybione i że, tym samym, brak jest podstaw do zmiany wyroku w zakresie kary i środków karnych, w kierunku określonym we wnioskach apelacyjnych obrońcy A. K..

Wyrok wymagał natomiast korekty w części odnoszącej się do rozstrzygnięcia dotyczącego zasądzenia na rzecz pełnomocnika pokrzywdzonej B. S. (2) ze Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy świadczonej z urzędu. B. S. (2), jak wyżej wspomiano, ustanowiła bowiem pełnomocnika z wyboru. Zatem orzeczenie o zasądzeniu na jego rzecz wynagrodzenia winno być uchylone. Pełnomocnik B. S. (w rozpoznawanym łącznie z apelacją) zażaleniu na to orzeczenie wniosła o zasądzenia od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonej wydatków poniesionych, w związku z ustanowieniem pełnomocnika - nie określając tych wysokości (k. 3031). W tej sytuacji Sąd Apelacyjny zasądził od oskarżonych kwoty po 640 zł od każdego z nich (łącznie kwotę 1920 zł), na rzecz pokrzywdzonej B. S., tytułem zwrotu wydatków wynikających z ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu pierwszoinstancyjnym (art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 627 i art. 633 k.p.k.), przyjmując za podstawę stawki określone w § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jed. Dz. U. z 2013 r. poz. 461).

Zaskarżony wyrok wymagał też poprawienia błędnej kwalifikacji prawnej, w trybie art. 455 k.p.k. Sąd, w każdym przypadku przyjęcia ciągu przestępstw (niezależnie od tego czy wymierza karę z zastosowaniem nadzwyczajnego obostrzenia), jest zobowiązany do powołania art. 91 § 1 k.k., ale w podstawie prawnej wymiaru kary, a nie w podstawie prawnej skazania. W związku z tym, z podstawy prawnej skazania oskarżonych w pkt 1, 2, 5 i 8 wyroku wyeliminowano przepis art. 91 § 1 k.k., zaś podstawę prawną wymiaru kary w pkt 5 i 8 wyroku uzupełniono o przepis ww. art. 91 § 1 k.k.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.